29/06/2020

“Ο Απόστολος Παύλος έγινε μύστης εξεχούσης Θεοφανείας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης

Επί τη ευκαιρία της μεγάλης εορτής των Αγίων ενδόξων Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, τελέσθηκε το πρωί Δευτέρας 29 Ιουνίου 2020, η Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία εις το Ιερό Προσκύνημα του Αποστόλου Παύλου και των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, το οποίο ευρίσκεται εις την περιοχήν του Δερβενίου του Δημοτικού Διαμερίσματος Λαγυνών-Λαγκαδά.

Του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ. Ιωάννης, πλαισιούμενος από πολλούς Ιερείς και Διακόνους της Ιεράς Μητροπόλεως, ενώ το αναλόγιο του Προσκυνήματος λάμπρυναν με την παρουσία τους μέλη της Βυζαντινής Χορωδίας «ο Απόστολος Παύλος» υπό την άριστη διεύθυνση του Άρχοντα Υμνωδού της Αγίας και Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας κ. Γεωργίου Φερεντίνου.

Τον πανηγυρικό λόγο της ημέρας εκφώνησε ο Ιεροκήρυκας και Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π.

Νικόδημος Σκρέττας, ο οποίος και αναφέρθηκε στις δύο μεγάλες μορφές που εορτάζουν σήμερα, αναπτύσσοντας επίκαιρη ομιλία με θέμα: «Λογική, Λατρεία και Εσχατολογική Προσδοκία», σημειώνοντας χαρακτηριστικά ότι:

«Πολλά και μεγάλα τα μηνύματα της ημέρας μνήμης και τιμής των πρωτοκορυφαίων αποστόλων του Χριστού Πέτρου και Παύλου «των στύλων» της Εκκλησίας. Εμείς ταπεινά και ενσυναίσθητα, με χαρά και με πόθο, βιούντες «της ευσεβίας το μέγα μυστήριο», τιμούμε τα «καυχήματα» και τα «στηρίγματα» της πίστεώς μας, αλλά και παραδειγματιζόμαστε από τη συγκλονιστική θεία δύναμη της αληθούς μετανοίας τους. Ο Χριστός κάλεσε τους αγίους αποστόλους, αλλά και καλεί τους πάντες στη σωτηρία, χωρίς εξαιρέσεις. Εκείνοι «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ», για να γίνουν υποδείγματα πιστότητας και ακολουθίας στους μαθητές όλων των αιώνων, δίχως υπαρξιακούς διχασμούς, δίχως κλάσματα, μερισμούς και κοσμικά κρατούμενα.

Εκείνοι απεστάλησαν «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» στους κινδύνους και τις θυσίες του ευαγγελισμού της οικουμένης. Εμείς είναι ανάγκη, τροπικά και πνευματικά, να συνοδοιπορήσουμε στην περιπέτεια του ευαγγελίου, μαρτυρικά να ομολογήσουμε την αποκαλυφθείσα πίστη, αλλά και εκστατικά να μαρτυρήσουμε «τήν πᾶσαν ἀλήθειαν» της αγίας Πεντηκοστής, στου Χριστού τα «ἴχνη» περιπατούντες και τά «στίγματα» αυτού αυτοθέλητα «περιφέροντες».

Αυτόπται και αυτήκοοι και υπηρέται και μαθηταί και απόστολοι του Λόγου «ἀπ’ ἀρχῆς» εκείνοι, φως οδηγητικό πορείας για την ζωή, τό ήθος και τη λατρεία της Εκκλησίας, «παρέδωκαν ἡμῖν ἅ καί παρέλαβον». Εμείς μιμητές τους στη διδαχή και την ευχαριστία, στην πίστη και το ήθος, στη μαρτυρία και το μαρτύριο, την ρέουσαν τοῦ βίου τούτου διαπερῶμεν διάβασιν».

Ο απόστολος ιδιαίτερα Παύλος, από διώκτης των πιστών έγινε μύστης εξεχούσης Θεοφανείας, δούλος ταπεινός και υπήκοος του Χριστού, διά της παιδαγωγίας και της εκστατικής αναστάσεως της μετανοίας, μιμούμενος το πικρόν κλαύμα και το λυτρωτικόν πενθικόν δάκρυον του συναποστόλου του Πέτρου. Θεραπευμένοι και οι δύο από την αγάπη του Χριστού, αποκαταστάθηκαν στο άγιο σώμα της Εκκλησίας ως αδελφοί και απόστολοι, ως αγωνιστές των διωγμών, των φυλακίσεων, των θίψεων και των εξοριών, ως διδάσκαλοι και οδηγοί και συνοδοιπόροι και διάκονοι ανυπόστατοι, αναλισκόμενοι στη φροντίδα και την «μέριμναν παςῶν τῶν ἐκκλησιῶν», αλλά κατ’ εξοχήν ως εργάτες της «αδιαλείπτου» προσευχής και ως αληθείς και γνήσιοι μυσταγωγοί της «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» «λογικής λατρείας» της «καινῆς κτίσεως».

Ο Χριστιανισμός, ως πίστη εξ αποκαλύψεως, κατέχει κατά τον πυρήνα της και λατρεία θεόσδοτη. Γεννήθηκε όμως και αναπτύχθηκε εντός του γνωστού τότε κόσμου και εντός ενός προϋπάρχοντος πολιτιστικού περιβάλλοντος, όπου και συνάντησε ποικίλα θρησκεύματα και ανεπτυγμένες λατρείες, είτε του αληθινού Θεού είτε του ειδωλομανικού πολυθεϊσμού, με τη λατρεία ηρώων και αυτοκρατόρων, με λαϊκά λατρευτικά έθιμα και μαγικές δεισιδαιμονίες, με εορτές, πομπές και πανηγύρεις, με παγανιστές ειδωλικές μυήσεις και «μυστήρια» .

Είναι ανάγκη εμφαντικά να τονισθεί ότι η κατά Παύλον «λογική λατρεία» υπερβαίνει, χαρισματικά και αγιοπνευματικά, αφενός τον εναγκαλισμό της ιουδαϊκής τυπολατρείας και αφετέρου τον συγκλεισμό της ειδωλικής δεισιδαιμονίας. Η αναίμακτος αληθής λατρεία της Εκκλησίας, θεμελιωμένη στον Κυριακό «μυστικό δεῖπνο» και στην ευχαριστιακή παράδοση των αγίων αποστόλων, ούτε λατρεία αιματηρών θυσιών και ολοκαυτωμάτων θα μπορούσε να είναι, ούτε πολύ περισσότερο μαγική «λατρεία δαιμονίων», με την οποία καμία απολύτως «συγκατάθεσις» ή «συμφώνησις» θα ήταν δυνατόν να υπάρξει.

Ούτε «χαυρική» ιουδαϊκή φωνασκία, ούτε ακατάσχετη «ἐθνική» βαττολογία, ούτε λατρεία της κτίσεως αντί του Κτίσαντος, ούτε «φλογμός πολυθεΐας», ούτε πομπή και λατρεία του σατανά, ούτε θυσίες ανθρώπων, ούτε λατρείες θεοποιούμενων αυτοκρατόρων.

Στη λατρεύουσα κοινότητα των πιστών μαθητών του Χριστού, η δίψα της ψυχής, η έμπονη ευκτική κραυγή, η νυχθήμερη ικετευτική έντευξη, η αθλητική νηστευτική δέηση, η μαρτυρική αγρυπνητική επιπόθηση των εσχάτων και η ευχαριστιακή προσκαρτέρηση πάντων εύρε διέξοδο στον αδιάλειπτο αγώνα τους να ενωθούν, διά της προσευχής και της κοινωνίας, με τον αγαπώμενο Κύριο.

Η αποτύπωση αυτής της Παύλειας θεολογίας περί της «λογικής λατρείας», ως τρόπου της αποστολικής παραδόσεως για τη συγκρότηση του σώματος του Χριστού, σηματοδοτεί πνευματικά και τη λειτουργική πορεία των μετέπειτα αιώνων και αιμοδοτεί χαρισματικά το πνεύμα της αναιμάκτου, καινοποιού, αληθούς και πνευματικής λατρείας της Εκκλησίας μέχρι της συντελείας των αιώνων.

Συναγόμενοι ευχαριστιακά και λατρεύοντες λογικά τον Κύριο, οι πιστοί, κατά την προς Εφεσίους αδελφούς αποστροφή του αποστόλου, «οὐκέτι εἰσι ξένοι και πάροικοι»,

ἀλλά συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπί τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ , ἐν ᾧ

πᾶσα οἰκοδομή συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν ᾧ και αὐτοί συνοικοδομοῦνται εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πμεύματι.

Εκεί οι πιστοί πάντες καλούνται να μιμηθούν τους αγίους αποστόλους και τους αρχαίους αδελφούς, στην αγάπη και την αδελφωσύνη τους, στη σύμπνοια της ζωής του Αγίου Πνεύματος, στην προσευχητική καταφυγή τους, στην αληθινή και στέρεη ομολογία τους, στην ευλογημένη κοινοκτημοσύνη τους, στην απλότητα, τη γνησιότητα και την ευλάβειά τους, στην μετά πόθου υπαρξιακή προσκαρτέρηση της προσευχής και της ευχαριστίας.

Το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεού και η εμπειρία της αναστάσεως του Χριστού διέβη τα πέρατα του γνωστού κόσμου και έφθασε μέχρι την αυτοκρατορική Ρώμη, εκπληρώνοντας τους αποστολικούς οραματισμούς των πρωτοκορυφαίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Η νέα αυτή πραγματικότητα στηρίχθηκε κατ' εξοχήν στον μαρτυρικό ευαγγελισμό του αναστάσιμου βιώματος της Εκκλησίας.

Από το ανεπανάληπτο κήρυγμα, τη γνήσια ζωή, το υπεράνθρωπο έργο, το σεπτό μαρτύριο των ίδιων των μεγάλων και θαυμαστών αποστόλων προς τον Ισραήλ και προς τα έθνη, του Πέτρου της οικοδομής της Εκκλησίας και του Παύλου της οικουμένης, των εχόντων μερίδα πνευματική μετά του Ιησού, γιά τους οποίους έγραψε ο θείος μελωδός Κοσμάς ο Αγιοπολίτης:

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων ἑαυτούς Χριστῷ ἀναθέμενοι ὡραίους πόδας ἐξαπενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην». Την ειρήνη που ως δωρεά εξέχουσα του αναστημένου Κυρίου της Εκκλησίας, μόνη αυτή μπορεί να νικά τις «ἔξωθεν μάχες» και τους «ἔσωθεν φόβους».

Μέσα στο φως και την χάρη της αναφαίρετης αυτής ειρήνης, οι ἀληθείς λατρευτές της κατά Παύλον «λογικής λατρείας» θα αναζητούν μέχρι τα έσχατα την εκστατική αναστάσιμη αναστήλωση του ανθρωπίνου προσώπου ενώπιον του αγίου Θεού, την μετοχή του μεταμορφωτικού θαβωρείου φωτός της αιωνίου ογδόης ημέρας, την έγερση από το σκότος και την παράλυση της αμαρτίας, ώστε τελικά να εισοδεύσει η ύπαρξη του ανθρώπου στους κόπους της αναβατικής πορείας των πνευματικών μεθηλικιώσεων και από εκεί στα «ἄρρητα ρήματα» της θεωτικής κοινωνίας, αλλά και στα αγιαστικά παθήματα της «λογικής λατρείας» της αιωνίου Βασιλείας».

Προ της Απολύσεως ο Σεβασμιώτατος αφού συνεχάρη τον π. Νικόδημο Σκρέττα για την κατά πάντα άριστη ομιλία του με την οποία και παρουσίασε συνοπτικά όλα εκείνα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του βίου και του έργου των Αγίων Αποστόλων

Πέτρου και Παύλου καθώς επίσης τις έννοιες και τις αλήθειες που είναι απαραίτητες για τον κάθε πιστό, στάθηκε στην Αποστολική φράση «τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;», υπογραμμίζοντας την αγάπη που πρέπει να διακατέχει το πνεύμα κάθε Χριστιανού, ενώ καταλήγοντας ευχήθηκε τα Χρόνια Πολλά στους εορτάζοντες και ιδιαιτέρως στον Ιερατικό Προϊστάμενο της ενορίας του Αγίου Νικολάου Λαγυνών, π. Παύλο Καντίνα, ο οποίος έχει και την μέριμνα του Ιερού Προσκυνήματος, ανακοινώνοντας παράλληλα και την τέλεση του μεθεόρτιου Πανηγυρικού Εσπερινού που θα πραγματοποιηθεί το απόγευμα στις 19:00, εις το Ιερό Προσκύνημα του Αποστόλου Παύλου και των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου Δερβενίου.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Λ.

ὁ ἅγιος
παῦλος
© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Λ.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Λ.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Λ.

Δείτε περισσότερες φωτογραφίες πατώντας ΕΔΩ.